

Jürgen in Christine – nostalgična popotnika

6000 km s štirivprego in kočijo po Evropi

LJUDJE RADI POTUJEMO, NA KRAJŠIH ALI DALJŠIH RAZDALJAH, NA RAZLIČNE NAČINE. S KOLESOM, VLAKOM, LETALOM, LADJO, PEŠ, NAJVEČKRAT PA Z AVTOMOBILOM. SKORAJ NIKOLI PA S KOČIJO IN KONJI. MINILI SO ČASI, KO JE BILA KOČIJA EDINO PREVOZNO SREDSTVO, IN KO SO POTNIKI UDOBNO SEDELI V NJEJ, ZA KONJE PA SO NA POSTAJALIŠČIH POSKRBELI DRUGI.

Pripravila in fotografije: Jana Vejnovič

Lexus
kastrat (rojen 20.04.2000 - višina 155 cm - teža 670 kg) Lexus je močan in pravi garaž pred kočijo

Hektor
kastrat (rojen 25.07.2001 - višina 157 cm - teža 710 kg) Hektor je Herotov polbrat (oče Herold). Je najmlajši, radoveden, včasih poreden, pa vendar šarmanten

Elton
kastrat (rojen 17.05.1994 - višina 165 cm - teža 690 kg) Elton je miren, priden, ubogljiv, in vedno pripravljen dati vse od sebe

Hero
kastrat (rojen 28.05.2001 - višina 162 cm - teža 790 kg) Hero ostane vedno miren, a vseeno pozorno opazuje okolico. S Hektorjem sta najboljša prijatelja

S

redi julija 2006 sta se v Slovenijo iz Italije in še prej iz Nemčije pripeljala Jürgen Reimer in njegova žena Christine – s štirivprego.

Ustavila sta se tudi v Dolskem, kjer so njuni konji prenočili v mojem hlevu v Kamnici, sama pa na kmetiji Pr' Krač v Dolskem. Ura je bila že devet zvečer, ko sta si oddahnila – za njima je bil še en dan lepe poti po Sloveniji, pred njima pa ogled Ljubljane in nato zopet odprava naprej proti Celju, Ptuj in na Madžarsko, čez Češko, Avstrijo in nazaj v Nemčijo do tja od koder sta pred tremi meseci startala – Hechthausen blizu Hamburga.

V razgovoru mi je Jürgen razkril nekaj več o tem za današnji čas neobičajnem načinu potovanja.

»Za vprego sva izbrala oldenburžane, ker so to idealni vprežni konji, vzrejeni in vzgojeni prav za

ta namen uporabe. So močni, mirni, vzdržljivi, stabilnega karakterja, imajo enakomeren korak, močne kosti in dobro muskulaturo. Kočija tehta skupaj s prtljago in s potniki (kadar jih voziva) dobri dve toni in pol. Takšna teža je za dva konja na dolgi poti prehujo breme in zato sva se seveda odločila, da potujeva s štirivprego. Je sicer več dela in skrbi, ampak sva lahko mirna, da bova zmogla vsak klanec.«

Na poti se lahko marsikaj zgodi, tudi konjem. Lahko rešitev predvidite že vnaprej?

»Težko. Sicer je nekaj klasičnih poškodb, za katere pozna prvo pomoč, npr. da pribijeva kakšen žebelj na razmajani podkvi, da sanirava kakšno odrgnino ali kaj podobnega. Vsako drugo, bolj resno zadevo, pa rešujeva oziroma se odločiva na licu mesta. Pred nekaj dnevi je en konj, Hektor, zašepal. Vedela sva, da ne zaradi poškodbe, zato sva poklicala veterinarja

VOŽNJA VPREG

Tilna Klevišarja, ki ima izkušnje s kiropraktiko. Po pregledu in terapiji je videti, da gre konju vsak dan bolje. V Italiji sva doživela tudi tragedijo, ko se je v kočijo od zadaj zalezel motorist in pri tem izgubil življenje. Očitno nas je pri veliki hitrosti spregledal, kajti nesreča se je zgodila na povsem ravni cesti in motorist bi nas lahko prehitel. Zelo nama je žal, da se je moralo to zgoditi, Midva in konji nismo bili poškodovani, je bilo pa treba popraviti kočijo. Zaenkrat sva vsako poškodbo lahko pozdravila in še nobenega konja ni bilo treba zamenjati.«

Doma sta trenirala samo s temi štirimi konji? Nobenega za rezervo?

»Samo s temi štirimi, kajti če bi še kakšnega dodatnega, bi ta v teh mesecih, ko smo na poti, doma počival in bi ga bilo potrebno zopet uvajati. Smiselno

Ob povratku jih je pozdravila navdušena množica ljudi, kajti še nikoli ni takšna vprega brez tehničnega osebja in brez spremljevalnega avtomobila potovala tako dolgo in tako daleč

Tudi med samo potjo po Sloveniji jima ni bilo nikoli dolgčas

bi bilo npr. ,da rezervnega konja vzamemo sabo kot tovornega konja, vendar se za to nisva odločila, ker je to povezano z zelo visokimi stroški. Upava, da bomo vsi skupaj prišli srečno nazaj domov.«

Dokler je takšen projekt zgolj ideja, še gre. Ko pa pride dan odhoda, postane to resničnost. Kako ste se počutili?

»Priprave so trajale več kot dve leti in bile so tako intenzivne in zahtevne, da ni bilo časa misliti na to, da potovanja ne bi uresničila. Ko se je dan odhoda bližal, sva bila pravzaprav vesela, da se bodo priprave končale. Ob odhodu so nama srečo zaželeli najini sokrajani, prišli so politiki, novinarji, radio, televizija

in vse skupaj se nama je zdelo nekako neresnično, kot da midva ne sodiva v vso to dogajanje. Šele po dveh, treh dneh potovanja sva se zavedala, da sva resnično na poti in da bo odslej za nekaj mesecev najin vsak dan tesno povezan s konji in z ljudmi, ki imajo konje radi.«

Koliko kilometrov na dan premagate?

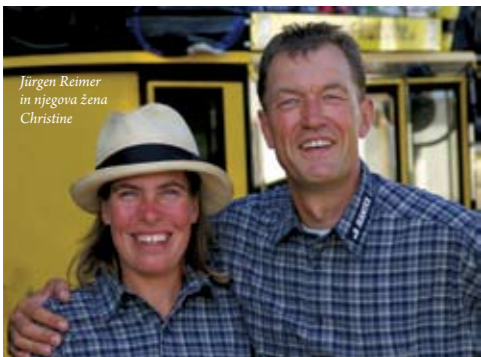
»Na ravnini naredimo približno 40 kilometrov na dan, sicer pa nekaj manj. Pesti nas tudi vročina, a vseeno se potovanje odvija po načrtu.«

Potovali ste že po Nemčiji, Avstriji (Tirolska), Italiji, zdaj po Sloveniji. Kje je najlepše?

»Ha, ha. To me povsod sprašujejo. Tako bi rekel; vsaka dežela ima svoje značilnosti. Pokrajina je seveda različna, povsod pravzaprav lepa. Tudi domačini so tisti, ki jo lahko naredijo lepo ali manj lepo. Nočem delati razlik, rečem pa lahko, da se prav v Sloveniji čuti, da imajo ljudje konje zelo radi, kajti ko so nas pozdravljali in nam ponujali pijačo, so vedno vprašali, če so konji žejni ali lačni. Teh vprašanj drugod ni bilo prav veliko.«

Na poti morate upoštevati tudi različne vremenske razmere. Je to zelo obremenjujoče?

»Klima se res spreminja, prvič zaradi različnih letnih časov – na pot sva šla zgodaj spomladi, ko

Jürgen Reimer in njegova žena Christine

Kočija v naši prestolnici Ljubljani

nas je visoko na prelazih presenetil sneg, zdaj pa se potimo na vročem poletnem soncu – in seveda zaradi različnih zemljepisnih leg dežel, skozi katere potujeva. Konji bolj trpijo zaradi vročine, se bolj potijo, nadlega so muhe in mušice. Ni vedno prijetno, se pa navadimo tudi na to.«

Kje sta se s Christine naučila upravljati s štirivprego?

»Christine je s konji že od malega. Mene je želela navdušiti za jahanje, pa ji ni uspelo. Ko pa sem se začel učiti vožnje vprege, sem se takoj navdušil. Predvsem pa so me prevzeli ti vprežni konji. Imela sva profesionalne trenerje, opravila sva potrebne tečaje in izpite. Nato sva kupila konje in trenirala samo z njimi. Preizkusila sva vse možne situacije, v katerih bi se lahko znašla tudi na poti. Starost konj ni tako zelo pomembna, bolj važno je, da so mirni in zdržljivi in da se med sabo trpijo in dobro razumejo. Dobila sva tudi zelo veliko nasvetov, kar je prav, čeprav je najboljša lastna izkušnja«

Kaj lahko rečete o že opravljeni poti in življenju na prvem delu poti?

»Zelo naporno, vendar neprimerljivo lepo.«

Kako je s podkovanjem?

»Kakšen žebelj že lahko sam pribijem, za prekovanje pa mora poskrbeti profesionalni podkovski kovač. Tega poiščeva tam, kjer pač sva.«

Sta potovala v glavnem po asfaltiranih cestah?

»Ja. Drugače v tej motorizirani Evropi očitno ne gre.«

Bosta po končanem potovanju konje obdržala?

»Bova, kajti med njimi in nama se je spletla tako močna čustvena vez, da jih ne bi mogla prodati. Sama sicer nimava kmetije, je pa v bližini najinega doma hlev, kjer bodo lahko na penzionu.«

Kako se počutite, ko sedite visoko zgoraj na kočiji?

»Lepo. Pogled na pokrajino je drugačen s takšne višine. Vidiva tudi čez plotove, ki so jih nekateri

postavili okrog svojih hiš, da bi imeli svojo zasebnost. S Christine se dosti pogovarjava, tudi fotografirava. Oba sva namreč novinarja in fotografa, tako da vse skupaj gledava tudi z očmi profesionalca.«

V kakšnem hodu največ potujete?

»V koraku in včasih v kasu. Zagalopirali so konji sicer tudi, vendar galop ni nikoli dolgo trajal.«

Kako bi ocenili potovanje z vprego?

»Oba s Christine sva prej zelo veliko potovala s kolesom. Potovanje z kočijo in konji je seveda povsem drugačna izkušnja. Je avantura, zaradi katere bo najino življenje duhovno mnogo bolj bogato.«

Evropska kočija – srečna vrnitev

V šestih mesecih sta Christine in Jürgen Reimer s potovalno kočijo, v katero so bili vpreženi štirje konji pasme »stari oldenburžani« prepotovala 6.000 kilometrov preko 6 držav. V domači kraj Hechthausen

Ta kolesa so v 6 mesecih prevozila 6 držav EU in naredila 6 000 km in ostala cela

v Nemčiji sta se vrnila konec oktobra 2006. Ob povratku jih je pozdravila navdušena množica ljudi, kajti še nikoli ni takšna vprega brez tehničnega osebja in brez spremljevalnega avtomobila potovala tako dolgo in tako daleč.

Vse informacije v zvezi s potovanjem na naslovu www.europa-kutsche.de. Dnevnik o potovanju pa lahko berete na naslovu www.europa-kutsche.de/tagebuch.html.

Stara oldenburška pasma/ vzhodni frizijci

Ta pasma sodi med težke toplokrvne pasme. Odlikuje se po mitem in stabilnem temperamentu ter prijaznem značaju. Izrazita značilnost sta odlični kas in zdržljivost. Konji te pasme so večino rjavci, temni rjavci in vranci, znaki (na obrazu ali nogah) niso zelo pogosti. V višino zrastejo od 157 cm do 165 cm, odrasli konji pa so teži od 550 kg do 650 kg. Zaradi svoji močnih kosti, velikih in zdravih kopit in tudi splošne telesne robustnosti so zelo primerni kot vprežni konji.

Elegantni oldenburški vprežni konj je predstavnik toplokrvne pasme, ki je bila nekdanj najbolj priljubljena in tudi najštevilčnejša. Nastala je s križanjem frizijskih kobil in andaluzijskih ter orientalskih žrebcev. Ko je v 60. in 70. letih prejšnjega stoletja prevladal jahalni konj in s prehodom na polnokrvne ter hanoveranske žrebce, je vedno manj originalnih predstavnikov stare oldenburške pasme.

v pokrajini Oldenburg je le še nekaj teh živali, več jih je na Poljskem in v nekdanji Vzhodni Nemčiji. Zaradi tega je stara oldenburška pasma na seznamu ogroženih živali, kajti skupaj jih je le še dobrih 1.200.

NOVICA

Endurance – vzdržljivostno jahanje

V LETU 2007 JE ZAČEL DELOVATI NOVO USTANOVLJENI STROKOVNISVET ZA ENDURANCE, KI ŽELI V PRIHODNJEM LETU PONOVO OBUDITI TO DISCIPLINO.

Posebno oblikovana stremena, ki se dostikrat uporabljajo v endurance. V tej disciplini pa skoraj ne gre brez živih barv

Opis tekme v vzdržljivostnem jahanju pravi, da naj bi jahač pridobil izkušnje, potrebne za ježo v naravi, soočanje s težavami na terenu ter poznavanje konja, predvsem glede pravilne izbire hodov in obremenitev. Vzdržljivostna tekma je pač preizkus vzdržljivosti in splošnega dobrega stanja konja. Tekme se delijo na tekmovalna na čas ali na pravilnostne preizkušnje na progah, dolžine 30 do 160 km z vmesnimi veterinarskimi pregledi in obveznimi počitki. Proga na večdnevih tekmah je lahko tudi daljša. Konj in tekmovalce, ki želita nastopati na tekmah vzdržljivostnega jahanja, morata biti registrirana pri Konjeniški zvezi Slovenije. Za registracijo veljajo splošni obrazci, ki so dostopni na spletni strani KZS:

www.konj-zveza.si

Najbolj razširjena znamka za endurance sedla Podium. Ta sedla so izredno lahka da ne obremenjujejo konja po nepotrebnem

KOLENDAR ENDURANCE TEKEM ZA LETO 2008

Datum tekme	Kraj tekme	Pravilnostna kategorija	Hitrostna kategorija
7.6.2008	Podhojni hrib, Rob	30 km (2x15 km)	\
28.6.2008	Ranč Zupančič, Spodnja Slivnica, Grosuplje	25 km (1x25 km) 50 km (2x25 km)	\
12.7.2008	Beljak (Villach), Avstrija - Alpe Adria turnir	30 km 60 km	90 km
13.9.2008	Videm (Udine), Italija - Alpe Adria turnir	30 km 60 km	90 km
25.10.2008	Medljan, Izola - Alpe Adria turnir in DP Slovenije	30 km 60 km	60 km 90 km